

Η «δικομματική αντεπίθεση»

Η πρόταση μομφής που κατέθεσε το ΠΑΣΟΚ αποτελεί μια πρώτη απόπειρα πολιτικής αντεπίθεσης του κόμματος. Ασφυκτιώντας ανάμεσα στον «επελαύνοντα» ΣΥΡΙΖΑ και στη μειούμενη πλην συμπαγή ιδεολογικά ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ επιχειρεί μια ηρωϊκή έξοδο ευελπιστώντας να ξανακερδίσει την πρωτοβουλία των κινήσεων στο χώρο της αντιπολίτευσης, αλλά και να καταγραφεί εκ νέου ως το αντίπαλο δέος της κυβέρνησης.

Ταυτόχρονα, η πρόταση μομφής γίνεται δεκτή από την Κυβέρνηση με ανακούφιση και αυτό για δύο λόγους: α) μεταφέρει την προσοχή της κοινής γνώμης από το «πεζοδρόμιο» των υπογραφών για το Δημοψήφισμα στο πολιτικά και θεσμικά ελεγχόμενο Κοινοβούλιο, β) αναζωπυρώνει τη «δικομματική» διαμάχη, αφού εμφανίζει τα δύο κόμματα εξουσίας ως τους κύριους μονομάχους στο μείζον ζήτημα του Ασφαλιστικού. Η πρόταση μομφής με άλλα λόγια αποτελεί την πολιτική αφετηρία για την αντίδραση του κατεστημένου (δικομματικού) πολιτικού συστήματος.

Είναι ενδιαφέρουσα επίσης η επίθεση απαξίωσης που επιχειρεί συντονισμένα το μιντιακό σύστημα στον ΣΥΡΙΖΑ. Η επίθεση αυτή θα συνεχιστεί το επόμενο διάστημα με στόχους τον Αλ.Τσίπρα και τον Αλ.Αλαβάνο. Το «δημοφιλές» δίδυμο πρέπει να εμφανιστεί «ανώριμο» πολιτικά, «άπειρο» θεσμικά, αλλά και «αλλαζονικό» ή «αριστερίστικο». Η εποχή της υπερπροβολής Τσίπρα από τα ΜΜΕ φαίνεται να περνά και να ανατέλλει η εποχή της (συντονισμένης) πολιτικής επίθεσης και της προσωπικής μείωσης.

Αν η επιχείρηση ανασύνταξης του δικομματισμού και της «απαξίωσης» Τσίπρα – Αλαβάνου δεν αποδώσει μέσα στους επόμενους τρεις μήνες, πρέπει να θεωρηθεί βέβαιον ότι θα δοκιμαστούν άλλες λύσεις διάσωσης του κυρίαρχου συστήματος. Σ' αυτή την περίπτωση θα αρχίσουν να ακούγονται δυνατότερα οι φωνές για ένα «μεγάλο συνασπισμό» (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ) και, εναλλακτικά, η συγκρότηση ενός «κεντρώου» κόμματος που θα αποκολληθεί από το ΠΑΣΟΚ και δυνητικά θα μπορεί να αποτελέσει ικανό εταίρο συμμαχικών κυβερνήσεων (μάλλον με την ΝΔ). Σε κάθε περίπτωση η πολιτική σκηνή εισέρχεται και επισήμως στην περίοδο των ανακατατάξεων.